

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Brudstykker af en Landsbydegns Dagbog (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 12. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515389426096/facsimile.pdf> (tilgået 12. maj 2024)

Anvendt udgave: Noveller

godt an. Det franske Sprog er dog smukkere, end jeg tænkte: det lader Frøken Sophie nu saa nydeligt, naar hun taler det.

Thiele, den 13de December 1799.

Igaar frelste Gud min naadige Herre ved min ringe Haand. Vi havde Klapjagt i Lindum Skov. Da vi fik Graakjær for, kommer der en Vildbasse frem og lige ind mod naadig Herren. Han skød, og traf ham rigtig nok, men det forstog ikke, og Vildbassen søger ham. Naadig Herren var ikke bange: han trækker sin Hirschfænger, og vil jage den i Bringen paa Svinet, men den gaer midt over. Nu var gode Raad dyre – det skete ogsaa altsammen i en Haandevending, saa ingen kunde komme til Hjælp. Just i det Øieblik, som jeg vil derhen, seer jeg naadig Herren paa Ryggen af Vildbassen, og den afsted med ham. »Skyd!» raaber han til Ridefogden – som var hans Sidemand paa Venstre – men han tørde ikke. »Skyd i Djævels Skind og Been!» raaber han til Jens, idet han farer ham forbi; Jenses Bøsse klikkede. Nu vendte Bassen sig og lige hen forbi mig. »Skyd Morten, ellers rider Bassen med mig til H!» skreg han. I Guds Navn! tænkte jeg, holdt ham paa Bagparten, og traf saa heldigt, at jeg knuste begge Baglaarene paa Dyret. Glad blev jeg, og glade bleve vi allesammen, men meest Naadigherren. »Det var et Mesterskud, sagde han: og behold Du nu Bøssen, som Du brugte saa vel! Og hør! sagde han til Ridefogden: I Ærtekjelling! stempl mig den største Bøg i Skoven til hans gamle Moder! Jens kan gaac hjem, og sætte en bedre Steen for hans Bøsse!» Da vi saa kom hjem om Aftenen, blev der en Spørgen og en Fortællen. Naadigherren klappede mig paa Skuldren, og Frøken Sophie smilte saa venlig til mig, at mit Hjerte sad i min Hals.

Thiele, den 11te Januar 1798.

Et plaissant Veir! Solen staar op saa rød, som en brændende Glød! det seer ret curieux ud, naar den saadan skinner igjennem de hvide Træer; og alle Træerne see ud, som de vare puddrede, og Grenene hænge rundt omkring ned til Jorden. Det gamle Grand Richard faar Skam, et Par Grene ere allerede knækkede. Accurat saadant et Veir var det idag otte Dage, da vi kjørte i Kane til Fusingøe, og jeg stod bag paa Frøken Sophies. Hun vilde selv kjøre; men da et Qvarterstrid var gaaen, begyndte hun at fryse om de smaae Fingre: »*J'ai froid*!» sagde hun for sig selv. »Skal jeg da kjøre, naadig Frøken?» sagde jeg. – »Com-

ment! sagde hun: Forstaaer Du Fransk?« – *«un peu mademoiselle!»* svarte jeg. Da vendte hun sig om, og saae mig stivt i Øinene. Jeg tog en Tømnestræng i hver Haand, og havde begge mine Arme omkring hende. Jeg holdt dem vidt ud, for ei at komme hende for nær; men hvergang Kanen gav et Slæng, og jeg rørte ved hende, var det ligesom jeg havde rørt ved en varm Kakkelovn. Det kom mig for, at jeg fløi i Luften med hende, og inden jeg vidste det, var vi ved Fussingøe. Dersom hun ikke havde raabt: *«tenez Martin! arrêtez vous!»* havde jeg kjørt forbi lige til Randers eller til Verdens Ende. Mon hun ikke vil ud at kjøre idag igjen? Men der kommer Jens med naadig Herrens Bøsse, som han har gjort reen – saa skal vi paa Jagt.

Thule, den 13de Februar 1710.

Jeg er ikke rigtig frisk. Det er ligesom der laae en tung Steen paa mit Bryst. Maden gaser fra mig, og om Natten kan jeg ikke sove. Sidste Nat havde jeg en forunderlig Drøm: det bares mig for, at jeg stod bag paa Frøken Sophies Kane, men med et sad jeg inden i Kanen, og hun paa mit Skjød. Jeg havde min høire Arm om hendes Liv, og hun sin venstre om min Hals. Hun bukkede sig og kyste mig; men idet samme vaagnede jeg. Akl! jeg vilde saa gjerne have blevet ved at drømme! – Det var en rar Bog, den hun laante mig; jeg diverteret mig med den hver Aften – hvem der engang kunde blive saa lykkelig, som den tartariske Prinds! – Jo mere Fransk jeg læser, jo bedre synes jeg om det; jeg er nærved at glemme mit Latin derover.

Thule, den 13de Marts 1710.

Igaar, da vi kom hjem fra Sneppejagt, sagde naadig Herren til mig: «Og jeg høret, at Du forstaaer Fransk?» – «Lidt, naadig Herre!» svarte jeg. – «Saa kan Du ikke heller varte op ved Bordet; vi kan jo ikke lukke Munden op for Dig.» – «Akl! raabte jeg: naadig Herren vil dog ikke forskyde mig?» – «*Point de tout*, svarte han: Du skal fra nu af være min *Valet de chambre!* Og naar Junker Kresten reiser til Paris, saa følger Du med – hvad synes Du derom?» Jeg blev saa bevæget, at jeg ikke kunde sige et Ord, men kyste hans Haand. Alligevel jeg nu glæder mig saare meget, saa trykkes mig dog, at jeg nødigt ville herfra, og jeg tror virkelig, at mit Helbred er blevet slettere siden.